

Foto: Jesper Frisk

Rush i Globen, Stockholm

2007-10-27

Instrumentvirtuoser med energin intakt

Rush är inte ett lätt band att närma sig om man inte redan hör till de invigda. I snart fyrtio år - de bildades redan 1969 - har basisten och sångaren Geddy Lee, gitarristen Alex Lifeson och (sedan 1974) trummisen Neil Peart strävsamt kultiverat sin unika identitet i rocken. För de är verkligen ett genuint rockband, även om de har gjort en del exkursioner. Från metal till symfonirock till techno och åter, skulle man lite slarvigt kunna sammanfatta deras stilistiska utveckling.

FAST VAD VET JAG? Rush är ett fenomen som jag fram till den här konserten bara har iakttagit på håll. Det är med förväntan - men utan någon närmare koll - som jag slår mig ner i ett överraskande välfyllt Globen. Och jag får mig en rejäl dos. Rush spelar två set om ungefär en och en halv timme, späckade med virtuos instrumentalt teknik, kryptisk science fiction och en räkka med låtar av vilka jag bara känner igen "Tom Sawyer" och några till.

Som vanligt på Globen är ljudet sådant att basen är svår att urskilja. Det är synd, för Geddy Lee är en extrem musiker. Gitarristen Lifeson låter i sammanhanget mer konventionell, kanske också för att det faller på hans lott att fylla ut mycket av trions breda sound. Även Lee fyller ut, men då med rösten, keyboard och en rad pedaler med vilka han styr olika samplings. Han belastar inte lika mycket det enskilda instrumentet.

HUR SOM HELST ger Rush järnet. Måhända utan större dynamik, men med stor energi. Jag känner spontant för gruppen och deras trogna publik; här finns alldeles uppenbart en historia och en ömsesidig respekt som ingalunda byggs upp över en dag. Ändå går jag därifrån utan att riktigt ha fattat grejen. Jag är alltjämt "utanför".

Johannes Cornell